

JEDEN

O dniekiaľ spoza mňa zaznel detský hlas: „*Prosím, potrebujem tvoju pomoc.*“

Otočila som sa, v ušiach mi búšilo srdce a civela som na prázdny rad toaliet. Nemohla som byť ako on. Odmietla som.

Nahla som sa nad kohútik umývadla, opláchla som si tvár a zhlboka sa nadýchla, aby som sa upokojila. Bola to len moja predstavivosť, nič viac.

Voda mi stekala po krku tak, že som sa chvela. Odtrhla som pár papierových utierok, strnulo sa utrela a odhodila ich do koša. Triasla som sa a šúchala si ruky.

Prečo tu bolo tak chladno? Toaleta sa stala mrazivou – videla som svoj dych. Odfukujúc malé obláčiky, otočila som sa opäť skontrolovať dlhý rad záchodov.

Nič.

„Je to len tvoja predstavivosť, Lenzi.“ Zašepkala som a snažila som sa utíšiť si srdce.

„*Pomôž mi*,“ prosil vzlykajúci detský hlas.

„Toto nie je skutočné,“ zvolala som. „Ja to nepočujem.“

„*Prosím, prosím*,“ vykrikol hlas.

Možno tam *skutočne* niekto bol?

Pomaly som kráčala pozdĺž záchodov smerom k vzlykom, ktoré prichádzali z toho bezbariérového na konci. Bolo to, akoby som bola v jednom z tých hororových trhákov, kde postavy neodolávajú a hľadajú zdroj strašidelných zvukov. Jasné, že vo filmoch sa niečo také stane len v temnote a osamote. Dievčenské toalety boli však zaliate svetlom a počula som aj študentov vonku na chodbe.

Jemne som zatlačila dvere, pootvorila ich, ale nikto tam nebol. Vkročila som dnu. Možno sa niekto krčil za dverami. V okamihu ako som vošla, dvere za mnou sa s kovovým treskom zabuchli.

„*Potrebujem tvoju pomoc*,“ vykrikol rovnaký hlások, teraz sprava odo mňa. Trhlo mnou tak silno, až som si udrela hlavu o oceľovú priehradku. Len strach zakrýval bolesť z hrče, ktorá mi vyrástla vzadu na hlave. Nikoho tam nebolo. Počula som zvuky, presne tak ako on.

Musela som vypadnúť. Hneď!

Trhla som kľučkou, aby som mohla ujsť. Ani sa nepohla. Moje prsty zápasili so zámkom, ale ten bol akoby zapečatený. Držiac kľučku, pevne som ňou mykala.

„Bože môj!“ Kričala som. „Pustite ma von!“

Hlavné dvere na dievčenské toalety rachotili, akoby ich niekto ťahal a počula som výkriky vonku na chodbe. Bola to

pani Muellerová, ktorá učila druhákov históriu. Jej hlas pre-
táľ moju hrôzu.

„Slečna Andersonová! Ako sa zamkli dvere na tieto zá-
chody?“

Príliš vystrašená čo i len odpovedať, udrela som rukami do
dverí. „Dostaňte ma odtiaľto von!“ Teplota opäť klesla a zuby
mi drkotali.

„*Pomôž mi, prosím,*“ zašepkalo mi dieťa do ucha.

Vykrikla som.

„Slečna Andersonová! Otvorte tie dvere!“ Kričala z chodby
pani Muellerová.

„Pustite ma von! Prosím, pomôžte mi!“ Kľakla som si,
pretiahla sa popod dvere toalety a plaziac sa, snažila som sa
ujst od toho hlasu. Vyskočila som na nohy a vyrútila sa sme-
rom k východu. Trhla som kľučkou od dverí na chodbu, ale
neotvorili sa. Mykla som znova. Nič. Otočila som kľučkou
celou svojou silou – stále nič. „*Potrebujem tvoju pomoc.*“

„Prosím,“ zašepkala som. „Prosím, choď preč a nechaj ma
na pokoji.“

Skĺzla som ku dverám a chvejúc sa, stočila som sa do kľbka.
S pevne zavretými očami som sa modlila, aby to bol len sen,
ktorý sa o chvíľu skončí. Aby som nebola šialená. Aby som
nemala halucinácie ako on.

Z opačnej strany záchodov prichádzalo slabé vzlykanie,
akoby nariekalo dieťa. Ledva som ho počula pomedzi drkota-
nie mojich zubov. Chcela som sa dostať von, na chvíľu sa upo-
koiť. Namiesto toho som si vzpriamene sadla. „Choď preč!“

„*Pomôž mi.*“

„Nemôžem ti pomôcť. *Nepomôžem ti.*“ Zatriasla som hla-

vou, ruky na ušiach blokovali akýkoľvek zvuk. „Nie si skutočná.“

Vzlykanie prestalo.

Sedela som v mrazivom tichu. Počúvala som. Modlila som sa.

„Nie si skutočná,“ zašepkala som.

Teplota sa vrátila do normálu.

Buch, buch.

Pani Muellerová opäť búšila na dvere. „Odomknite dvere, ihneď,“ žiadala.

Zodvihla som sa hore, prstami uchopila kľučku, takmer vystrašená skúsiť to. Ak sa teraz neotvorí, začnem znova kričať a myslím, že už nebudem schopná prestať.

Po hlbokom a roztraseanom nádychu som otočila kľučkou. Povolila a dvere sa s ľahkosťou otvorili. Trasúc sa, ustúpila som pár krokov. Kvôli úpeniu pani Muellerovej a zvedavým pohľadom mojich spolužiakov som zavrela oči. Ako dieťa som také pohľady vídavala veľakrát. Pohľady, ktoré ľudia smerovali na otca, keď mal podobné príhody. Pohľady, vyhradené pre bláznov. Bláznov ako ja.

„Môžeš byť rada, že si nedostala pokarhanie, Lenzi,“ povedala mama na ceste von z kancelárie výchovného poradcu. „Utiecť z triedy bez povolenia a zamknúť sa na záchodoch. To predsa nie si ty. Deje sa niečo?“

Celú cestu do auta som jej to chcela povedať – skutočne chcela, ale nemohla som; zlomilo by jej to srdce, práve tak, ako to lámalo to moje. V hrudi ma zaboľelo, keď som si pomyslela, čím si prešla a čo by musela znova vydržať.

Skĺzla som do auta, zrolovala si gumičku zo zápästia a dala som si vlasy do copu. „Nezamkla som tie dvere. Len sa zasekli alebo niečo také.“

Mama si vytiahla z kabelky puzdro na okuliare. „Vychovávateľka povedala, že si kričala.“

Upnúc si gumičku pevnejšie, uškrnula som sa, keď mi prsty prešli po hrči vzadu na hlave. „Áno, vystrašilo ma to, keď sa dvere nedali otvoriť.“

Vhodila puzdro naspäť do kabelky a otočila sa ku mne tak, aby mi videla do tváre. „Chceš sa s niekým porozprávať, Lenzi? Doktorka Alexanderová povedala, že môžeš kedykoľvek prísť.“

Len nie toto. Naklonila som sa, predstierajúc, že hľadám niečo v zadnom vrecku ruksaku. Práve teraz som nemala žiaden argument. Predstavte si, udalosť na toaletách s neviditeľným príznakom – nie, detským príznakom – ma úplne odzbrojila. Šalela som.

Zacvakla som si bezpečnostný pás, nahla sedadlo dozadu a zatvorila oči.

Obrazy galvestonského cintorína, kde otca pochovali, sa mi mihotali hlavou ako blikajúce snímky. Otvorila som oči a prestali.

Mama na mňa zazerala s rukou na kľúčoch v zapalovaní. „Si v poriadku, Lenzi?“

„Jasné, som v pohode, mami. Len chcem ísť domov a osprchovať sa predtým, než so Zakom pôjdeme osláviť moje narodeniny.“

Naštartovala auto. „Prepáč, Lenzi, dnes večer musím ísť do práce. Vynahradím ti to na budúci týždeň.“

„Nevadí, mami. Naozaj.“ Tak aj bolo. Boli to moje prvé narodeniny bez otca a vyraziť si so Zakom bolo jednoduchšie.

Opäť som zavrela oči a obrazy sa mihotali. *Brána cintorína; nápis na otcovom hrobe; vysoký keltský kríž; mramorový anjel s popraskanou tvárou; vysoký, štíhly chlap. Usmievajúci sa chlapík. Mala som ho rada. Chýba mi.* Otvorila som oči, lapajúc po dychu.

Mama sa zadívala rovno dopredu a sústredila sa na cestu.

Strácala som hlavu – to bolo jasné. Najprv tie hlasy a teraz akési vidiny. Koniec koncov, otec mi tento rok daroval dar: svoju schizofréniu.

„Všetko najlepšie, Lenzi,“ zašepkala som.